

Простор дела. Година иза нас

Галерија Б2

Жолт Ковач
Владан Радовановић
Зоран Гребенаровић
Здравко Јоксимовић
Драгомир Угрен
Марио Коларић
Матјаж Почивавшек
Рајко Попивода

фебруар 2022.

Простор дела. Година иза нас

Галерија Б2 трећу излагачку годину обележава изложбом "Простор дела. Година иза нас". Поставка обухвата дела следећих аутора: Жолт Ковач, Владан Радовановић, Зоран Гребенаровић, Здравко Јоксимовић, Драгомир Угрн, Марио Коларић, Матјаж Почивавшек и Рајко Попивоца. Изложба је отворена од 5. фебруара до 2. марта 2022.

У излагачкој 2019. бавили смо се светлом, а у 2020. усмерили смо се на идеју да је галерија простор у ком се посматра ликовни рад. У претходној, 2021. идеја нам је била истраживање уметничког предмета као простора стваралаштва. У том простору разликовали смо оно што се може назвати присуство, његова структура и одсуство, оно што би тај простор могао сугерисати, оно што нам је остављено да докуцимо. Тај други део даје прилику посматрачу да учествује у простору стваралаштва. Уметничко дело тако постаје простор сусрета уметника, галерије и публике.

Излагачку сезону започели смо марта месеца изложбом "Бесконцептност" Жолта Ковача. Аутор ствара композиције спрејем кроз патерн и гест. Могло би се рећи у духу акционог сликарства обликује нови простор чија дубина може да се сагледа у односу боја и редоследа нанетих елемената. Иако је тај простор ослобођен било какве референтне тачке премда су тачке најдоминантније на делима. У том смислу, посматрачу се нуди простор слободе, апстракције у целом њеном потенцијалу. Управо ауторка текста у каталогу изложбе, Ана Ерш, осврће се на такво разумевање апстракције питањем, "Шта је сликар хтео да каже? Ништа, сликар је хтео да слика".

У априлу и мају, на изложби "Неоавангардни полети Владана Радовановића", представили смо дело које полази од постулата о створености из 1953. године. Његова суштина је у томе да уопште у области духовног стварања, како наводи Радовановић у предговору каталога, "у духотворству треба настојати да се оствари дело што изворније спрам свега што већ постоји." Наведени одломак постулата означавао је специфичан авангардистички приступ који је карактерисала висока иновативност, али лишена уобичајене авангардистичке субверзивности и антагонизма. Авангардно су биле оријентисане све области Радовановићевог стварања обухваћене изложбеном поставком: музика, чињења, воковизуел, тактилизам, идеограми, пројектизам и синтезијска уметност, с тим да је протоконцептуални пројектизам предложен знатно пре појаве концепт-арта и концептуалне уметности, а у мањој мери то важи и за чињења у односу на перформанс. Дело уметника које је скицирано 1963, начињено 2021, а први пут показано на овој изложби јесте "Тактизон 13". Тродимензионални дуални објекат у којем се комбинују додир и покрет.

"Искуство Ист Вилица", уз свесрдну помоћ Нине Живанчевић, дела Зорана Гребенаровића и Весне Голубовић је поставка где смо током лета 2021. говорили о томе како се уметност живи без предрасуда. Да се простор уметничког дела може формирати на плочнику, возовима, доковима, станицама метроа. О времену када је тај простор уметничког дела постао јавни. Сведочење Нина Живанчевиће о животу и раду београдских уметника осамдесетих година у њујоршком кварту показала су место где су живот и уметност једно. Да су дела директна, неелитистичка и без мистификација. Где у једној креативној средини постоји отвореност за развој нових уметничких пракси и размишљања о уметности.

Септембарском изложбом "Симптом времена. Трагање за сопственим језиком у уметности" осврнули смо се на југословенски уметнички простор. Групну поставку чинила су и дела излагана на последњој изложби овог културног контекста, одржаној у Сарајеву 1989, "Југословенска документа". Дела су позајмљена из породичне колекције Ковачић која је сакупила радове током 1990. године. Поставка је сачињена од једанаест различитих аутора, различитих поетика, али оно што им је свима заједничко јесте слобода у раду. Рад који је под утицајем личне аутономије, потребе и осећаја слободе да се ликовно изрази простор где се уметник бави истраживањем и концепирањем свог мотива. На изложби смо представили ту врсту уметничког простора на основу текста Стевана Вуковића и дела Боре Иљовског, Здравка Јоксимовића, Драгослава Крнајског, Ере Миливојевића, Неше Париповића, Вере Стевановић, Дејана Анђелковића и Јелице Радовановић.

"Слике после сликарства" је изложба из октобра месеца са рецентним делима новосадског уметника Драгомира Угрена. Угренов рад још са краја седамдестих подразумева стрпљиво наносење боје на површину. Тако да су његова платна обично засићена бојом, рекло би се да је бојени слој утиснут. Као што су импресије у нама, а њене манифестације у виду боје могу бити видљиве на нашем лицу. У предговору каталога изложбе Јеша Денегри пише: "Посреди су површине малих димензија, неуједначених и неправилних спољних формата, на тврдим подлогама дрвета и картона прекривених поступком дугог и стрпљивог наносења бојених слојева у композиционим односима двају или више елемената који на галеријском зиду чине јединствену целину." Свако од дела има назив у виду временске одреднице која сугерише на време места које је инспирисало аутора да створи дело. Како Денегри у монографији аутора наводи реч је о "новом интимизму".

Почетком новембра, изложба "Topic One", у сарадњи са Иваном Шуковићем и Центром за истраживање јавних политика представила је дело Марија Коларића. Поставку су чинили геометријски цртежи, бојене шипке, анимација и принт будућег НФТ дела. Тема премештања дигиталних отисака радника на интернету представљена је геометријски делима чија композиција је заправо сачињена од основних ликовних елемената, тачке и линије. Њима су показани свакодневни напори, улагања, одлуке појединаца. Отисци тих акција. Иван Шуковић коаутор изложбе поставља питање: "Да ли је линија релативна у односу на наше путеве које табамо и можемо ли препознати труд који иде уз то наше путовање?"

Новембар месец галерија је наставила изложбом Матјажа Почивавшека. Словеначки вајар представио се београдској публици као аутор будућег споменика Јернеју Копитару који ће бити постављен на општини Стари Град. У предговору каталога изложбе Јуре Микуж поставља питање: "Како уобличи невидљиво, како приказати неприказиво?" Назив изложбе "sine sera. cum sera" односио се на време у Риму када би наручилац предмета, бисте, амфоре, питао мајстора да ли је рад са воском или без. То би значило да ли је рад преправљен, дорађиван воском. У случају да нема восак, сматрало би се да није исправљан и самим тим да је вреднији. Односно, значило је да је мајстор добро урадио дело. Да је заиста посвећен раду. У том смислу код Почивавшека можемо открити приказивање неприказивог као апстракцију где се простор стваралаштва одликује посвећеним радом и племенитим материјалима попут сребра и ебоновине.

Годину смо завршили децембарском поставком "У лавиринту" Рајка Попиводе. Данијела Пурешевић, аутор текста каталога, истиче да "Попивода заправо стално

изнова поставља једно од кључних скулпторских питања - а то је однос површине и унутрашње масе, шта је споља, а шта изнутра. И стално изнова, увек новим средствима и захватима, он истражује и тежи да открије суштину феномена људске (не)слободе и детерминисаности." Простор радова код Попиводе је "затворен" клиритном плочом или кутијом. Било да је реч о лавиринтима или одливцима од гуме. Логика провидног клирита или огледала сугерише да се простор савременог човека формира као једна врста вештачког затвора, самог себи наметнутог, у ком нема излаза. Наметнуте жеље далеке од потреба, појединца стављају у стање бесконачног трагања. Но, изласка из лавиринта нема. Могуће је само мењање свог личног простора о чему говори скулптура "Спомен незнаном архитекти". Креатору греха. У супротном, простора човека је попут рада Талас, коцке која се врти на таласу страсти, жеља или грехова.

У наредној излагачкој години, током 2022. бавићемо се простором око уметничког дела, проширеним пољем. Покушаћемо да разумемо до које мере сеже то проширено поље односно питаћемо се о ефектима уметничког предмета. Пошто смо се у претходном периоду позабавили простором порекла дела, простором стваралаштва и његовим учинцима у будућем периоду усмерићемо се на време. Зато што свака просторна организација обухвата и природу временског искуства.

Бојан Муждека
директор
Галерија Б2

Галерија Б2 је простор савремене уметности где се контекстуализују уметничке праксе.

Тим галерије: Бојана и Драган Стојадиновић, Бојан Муждека и пријатељи простора.

Стручни савет: Јеша Денегри и Данијела Пурешеввић.

Захваљујемо се Милану Јозићу на несебичној подршци у раду.

галерија

ГАЛЕРИЈА Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
galerija@b2.rs
www.galerijab2.rs

Радно време:
радним данима од 12:00 до 20:00, суботом од 10:00 до 15:00